

Aralandı Sevda Mevsimi

– ferda'ca · 20 Aralık 2014

Adam;

Evirir çevirirdi üç kere başında

Uzak diyarlara salardı

yarım uyaklı sevinci...

Sıratı yol eylerdi

beyaz merdiveni.

Maviyle sevişirdi lacivert düşlerinde

sonsuz akardı umudunun sesi...

Avuç içlerinde kıvrılırdı kağıtlar

Örterdi parmaklarıyla üzerini

sevdiğini sarmalar gibi...

"Senli fallar açtım" derken titrerdi içi...

Kadın;

Kalkmak istemezdi oturduğu fallarından.

Elerdi yoksulluğunu beklentiden de öte...

Yatırırdı büyük aşkını tabutunun içine

Aydınlanırdı geceleri

ağır ,ağır sevdiğinin ışığıyla...

Dolaşmazdı parçaları

ayrı ayrı sokaklarda...

Çoktan yazmıştı kimliğine adını

Yoluna dokuduğu düşlerde eridi

sesi değdikçe sesine adandı yüreği ...

*

Adam ve kadın arkada

yürekleri önde yürüdüler...

*

Ağaç ve kabuğu misali

sığındılar birbirlerine .

Parladı kimsesizlik mücevherleri.

Aşklarının uğultusu ile yıkandı sesleri

tuttular ellerinden onurlu sessizliğin....

Yüreklerinin öpüşmesine tek şahitti

durmadan okunan Kuran sesleri...

Yeryüzündeki tek saltanatlarıydı o an

Sultanahmet camii...

Her kavuşma ayrılık olsa da bazen...

sarıldılar birbirlerine

annelerinin bıraktığı yerden.

Hazla süzölen kelimelerde

yansa da kırmızı ışıklar...

İmgelem serasında

ikiye bölünse de çığlıklar.

Avuç içlerine bıraktıkları bir şiirin

damarlarında dolaşırken sevda mevsimi...

Bazen de geçtiler hayallerin ötesine

girmedikleri cehennem kalmadı

sevgileri azalmadı yine de...

Gözlerini ayrılıklar ıslatsa bile...

Ferda Özsoy